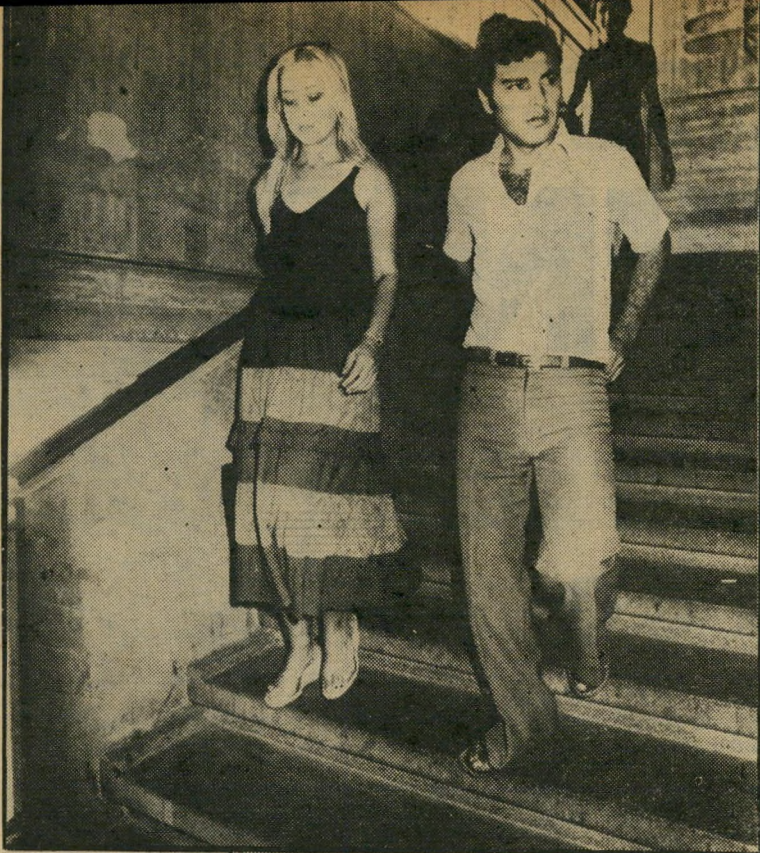

שולי חנני: משגב שלח אותי למנדוזה לידסקי: מנדוזה היא סוכנת מדיחה

הבן פנה?

שולי חנני ובדש בבית המישפט
„אז מה אם יחקרו אותך?”

סתיירות בדבריה של שולי חנני, אך אין טעם להאריך בסיכומים. אין להאמין לה, ואני תובע להחשיע אותה בדין.
לעורר-הדין לידסקי היו טיעונים רבים להגנתה של חנני. בין השאר טען, כי התביעה טענה ששולי הלכה להשפיע בצורה בוטה על גברת מנדוזה. „לא הוכח כי הגברת מנדוזה העידה, ועדותה לא הוגשה בתיק”, אמר. „צריך היה להביא ראיה שהגברת מנדוזה נמצאת בחו"ל. בלעדי ראיה זו אי אפשר להגיש עדות מוקדמת. לכן אני מבקש מבית-המישפט להתייחס אל העדות כאילו לא הוגשה.”

עוד טען לידסקי, כי הגברת מנדוזה היא אישה פיקחית ומפוכחת, אשתו של איש העולמה-התחנן מדרום-אפריקה, ואי שר כי הוא עוסק בזמורים לא-חוקיים, ולכן היו לה שיקולים להיות נחמדה אל המישטרה. טענתו המרכזית היתה כי איזבלה מנדוזה שימשה סוכן מדיח של המישטרה, וכי העבירה שביצעה שולי חנני, כביכול, נעשתה בחסות המישטרה. בעידודה ובידיעתה, כאשר שלושה אנשי מישטרה מסתתרים בחדר הסמוך, לכן, טען לידסקי, זוהי עבירה של הבל-פה שיוצרה ולא נוצרה. הוא טען כי איזבלה מנדוזה אישרה שפעלה לפי הוראות המישטרה, וציטט מעדותה: „פניתי לאלישע ופעלתי בהתאם להנחיית המישטרה.”

לידסקי גם הביא, כראייה את עדותו של הבן, יוג'ין, שאמר: „זהו הפעם הראשונה שאמי פועלת מטעם המישטרה.” משום כך טען לידסקי כי העבירה בוצעה על-ידי המישטרה עשיתי כל מה שנתבקשתי על-עלפי מצבה המישפטי ומאחר שנוצרה על-ידי המישטרה, הרי שהיא בטלה.

עורר-הדין לידסקי ביקש לציין כי התביעה, למרות שטענה שיש בידה הקלטות של שיחות מרשיעות בין שולי חנני ואיזבלה מנדוזה, לא הביאה אף הקלטה כזו כראייה, וכשהובאה הקלטה אחת ויתרה עליה התביעה.

טענה נוספת, מרכזית, של לידסקי: „לא הוכח שבגברת מנדוזה היתה עדה. בתיק האורחי ברור ששני העדים המרכזיים במישפט-הדיבה הם קוקי מנדוזה וטוביה אשרי, אך לא גברת מנדוזה. מכאן ששולי לא ידעה שהגברת מנדוזה אמורה להיות עדה, וגם אם הדיחה אותה, הדיחה אותה סתם כאדם ולא כעדה במישפט.”

עוד טען לידסקי, כי מנדוזה הודתה שכאשר מסרה ליד שולי חנני את 300 הראנד בדרום-אפריקה, היה מראה שונה ושערה, שהוא היום חום, היה אז אפור.” עורר-הדין לידסקי ביקש, כמוכח, לזכות את לקחתו.

פרט פיקאנטי שלא הובא כהוכחה בבית-המישפט, היה יומניה של שולי חנני, ובהם פרטים מלאים על מעשיה ועל פני שותיה בשנים האחרונות. לידסקי התנגד להגשת היומנים, והתביעה ויתרה. השופט, יעקב קדמי, החליט לדחות את פסק-הדין ליום השישי הקרוב.

יותר, ואז הוא אמר לי: „שולי, אל תגידי ואל תעריבי את שמי בעניין. תגידי שאת פשוט עשית זאת על דעת עצמך.” עוד כאן מיכתבה של שולי חנני.
אחרי התגובה הנועזת הראשונה של עורר-הדין משגב, כפי שפורסמה בבידעות אחרונות, כי אילו יכול היה לפרסם את הידוע לו על קשריה של שולי חנני עם הפשע המאורגן, ואז היתה יושבת שנים רבות בכלא, החליט עורר-הדין המפורסם להגיב באופן מתון יותר, ואמר: „אם אומר שמה ששולי חנני אומרת עלי הוא נכון או לא נכון, זה יהיה כמו התערבות בה-

משגב (דמעה), לידסקי, שולי ואחיה ג'קי (למטה)
„עבירה שיוצרה ולא נוצרה”

ליכי המישפט. איבני רוצה להזיק לשולי, ולכן בשלב זה איבני מגיב על דבריה.”

„אין-סוף סתיירות...”

ב יום שני השבוע חודש מישפט של שולי. הפעם הביאה התביעה את טיעוניה. עורר-הדין שלמה ורטהיים, יצא בין השאר גם להגנת עמיתו, עורר-הדין משגב, ואמר: „היא טוענת שמשגב אמר לה ללכת ולברר מדוע הם אומרים דברים שאינם נכונים, על סמך טענתה שאינה מכירה את האנשים. אני חושב שמה שעשית הנאשמת, אין לי בשבילו מילים. שולי חנני ניסתה להציל את עורה, ולהאשים עורר-הדין שלא היה כאן כדי להתגונן. לכן אין לייחס לדבריה שום מישקל. אני יכול להצביע על אין-סוף

אותך. לא הלכתי, כי לא התחשק לי וכל העניין לא נראה לי מספיק חשוב. „אחרי יומיים צילצל אלי משגב וישל: „נסעת? אמרתי שלא, והוא לחץ עלי ואמר: „בשביל מה השגתי לך את הכתובת שלה? לכו בררי למה היא משקרת ואר מרת שהיא מכירה אותך. הוא הסביר לי שאחרי שתגברת מנדוזה העידה ברעננה, זה חשוב למישפט. אחר-כך שוחחתי איתו, באותו יום, ארבע-חמש פעמים. החלטתי לנסוע לרעננה. כשגמרנו שם, ביום שישי בבוקר, הוא צילצל אלי בצהריים ואמר שאבוא למישטרו מיד.”

אחר-כך עוברת שולי לספר כיצד ביקרה אצל הגברת מנדוזה ברעננה, ולאחר-מכן, ביום שישי, בשתיים וחצי, צילצל אלי

„מ דינות, העולם הזה”, מאז ומתמיד, היתה להיאבק באנשים בעלי-עוצמה, ואין להעולם הזה שום עניין להיאבק באנשים חלשים. איבני רוצה להרבות בדברים, ואיבני רוצה להביך את הגברת חנני. מצבה, ברגע זה, אינו מצב של אדם בעלי-עוצמה, ובניסוח זה מוכן שלהעולם הזה אין שום טענות ושום דבר נגדה.”

עורר-הדין אמנון זיכרוני, פרקליט העולם הזה, עמד על דוכן העדים בפני השופט המחוזי יעקב קדמי, ואמר את דבריו. זיכרוני היה אמור לשמש עד-תביעה במישפט של שולי חנני, הדוגמנית המואר שמת על-ידי המישטרה בהדחת עדים, אך התביעה החליטה לוותר על עדותו.

עורר-הדין צבי לידסקי, סניגורה של חנני, החליט לנצל את זכותו לחקור את העד חקירה נגדית, והזמין את זיכרוני ל-העיד. אמנון זיכרוני אמר מה שאמר, ואף מסר לביית-המישפט כי מתוך הגינות אינו עומד על כך שמקובל, תשלם הנאשמת את הוצאות בית-המישפט.

מיד לאחר-מכן הוזמנה שולי חנני אל דוכן העדים, עדיין באותה הצאית סגולה ובאותה גופיה שחורה, אך הפעם ללא האיפור הכבד, שאיפיון את הופעתה בפני עדים הקודמות שבהן הופיעה בבית-המישפט. היא חזרה, פחות או יותר מילה במילה, על מה שכתבה במכתב שמסרה ביום שבו עלתה לקבר אביה, לסגן-ניצב יעקב אריאלי, ראש המדור לפשעים חמורים של המישטרה.

במכתב נכתב, בפירוט מלא, מה שאמי רה שולי חנני בראיון בלעדי העולם הזה. היא האשימה, הן במכתב שהובא למישפט והן מעל דוכן העדים, את עורך-הדין התל-אביבי חיים משגב כאילו שלח אותה אל איזבלה מנדוזה, כדי לנסות להשפיע עליה כי תשנה את עדותה. כתב בה שולי: „באותו יום שבו הופיעה עלי הכתבה בהעולם הזה, צילצלתי למשגב. הוא שמח מאד שהתקשרתי, כי הכיר אותי מהעיתונות, ואמר לי: „את חייבת לתבוע את העולם הזה, והוסיף: „אין את מרשה להם להשמיץ אותך?” הוא אמר לי: „בואי מייד למישטרי ואעשה עבורך את תביעת הדיבה, סיפרתי לו שעורר-הדין שלי, לידסקי, סירב להגיש בשמי תביעת דיבה, והוא ענה לי: „לידסקי פוחד מי העולם הזה, ואני לא!”

הוא החתים אותי על יפוי-כוח בור במקום, ואמר לי: „שולי, אני כלי-כך בטוח שתוכי, שאני אפילו לא מעוניין בכסף. הפירסום שהעניין יתן לי חשוב לי יותר מכסף, כי אני בטוח שתוכי, שילמתי לו רק 1,200 לירות, בשביל אגרת בית-המישפט. והתפלאתי שלא רצה כסף. הוא אמר לי: „פירסום כזה, שאני בטוח שאוכה בו בעיקבות הגשת התביעה, חשוב לי יותר.”

„תגידי שעשית על דעת עצמך”

א חרי-כך מספרת שולי, במכתבה, על השתלשלות המאורעות בינה לבין הגברת איזבלה מנדוזה וכי לא הכירה אותה, ועל התקרית בינה לבין אשתו של קוקי מנדוזה בבית-המישפט. לאחר-מכן היא עוברת לספר כיצד בעצם הדיח אותה עורר-הדין משגב, לפי טענתה, להדיח את הגברת מנדוזה שתחזור בה מעדותה: „לפני לכת, חיים משגב עצרני במדרגות ואמר לי: „יש לי הכתובת של מנדוזה ברעננה, אצלצל אלייך ואתן לך את הכתובת. הוא צילצל ונתן את הכתובת ברעננה, ואמר: „שולי, לכו אליה ושאלי אותה מה פיתאום היא אומרת שהיא מכירה